

skerne i Norge faa deres Petroleum billigere, end de kan her i Danmark. Og det er jo da ogsaa indlysende, at hvis der virkelig skal ske noget alvorligt paa dette Omraade, kan et Tilskud paa 500 000 Kr. til Indkøbsforeninger ingenlunde være tilstrækkeligt. Der maa sikkert noget ganske andet til. Fiskerne selv har jo mange Forslag fremme i den Retning. Paa Mødet i Fredericia, hvor ogsaa den højtærede Landbrugsminister var til Stede, forlangte de, at Regeringen skulde bygge Tankskibe paa Orlogsværftet for paa den Maade at føre billig Petroleum hjem. Den højtærede Landbrugsminister vilde slet ikke høre noget om de Tankskibe; jeg skal i og for sig heller ikke gaa i Rette med Ministeren derfor, det ligger jo heller ikke under hans Domæne at bygge Tankskibe paa Orlogsværftet, men i øvrigt vil jeg sige, at hvis Ministeren kunde bevæge sin Kollega Forsvarsministeren, til at bygge Tankskibe i Stedet for de mere eller mindre unyttige Arbejder, der ellers foregaar paa Orlogsværftet, saa vilde det være en Fordel, og kunde han glæde Fiskerne dermed, synes jeg, at det i alle Henseender var en god Gerning. Men i hvert Tilfælde maa der fremsættes ganske alvorlige Forslag, hvis der skal blive bedre Vilkaar for Fiskeriet.

Hr. Johan Knudsen, der talte for lidt siden, har jo fuldstændig Ret i, at det er Eksportforholdene, det gælder, det er dér, det holder, og ingen som helst andre Steder. Hele Vestkystfiskeriet ligger i Virkeligheden fuldstændig stille, fordi det er ganske afhængigt af Eksporten. Selvfølgelig indvirker det paa mange andre Forhold, næringsdrivende, handlende og Haandværksfolk lider under, at hele Fiskeriet ligger stille, og det er i Virkeligheden en Kalamitet for de Egne af vort Land, hvor dette Fiskeri ellers drives. Nu har den højtærede Landbrugsminister i Gaar sagt, at der føres Forhandlinger om det Spørgsmaal, og jeg ser jo ogsaa af en anden Sag, der ligger paa Tingets Bord — de Andragender, der har været henviste til Finansudvalget —, at der i Øjeblikket forhandles mellem den højtærede Minister og Finansudvalget om de Sager, og det glæder mig. Men alligevel vil jeg gerne henstille saavel til den højtærede Minister som til Finansudvalget, at der virkelig tages fat for Alvor, for nu er der allerede gaaet 3—4 Maaneder af den bedste Fisketid i Aar, og venter vi ret meget længere, bliver de Foranstaltninger, der træffes, ogsaa illusoriske for i Aar. Derfor synes jeg ikke, det gaar an at vente, der maa nødvendigvis tages fat nu.

Jeg kan ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Eksporten henvise til Norge, hvor man har anvendt 15 Mill. Kr. for at fremme Eksporten af Fisk til Tyskland, og dér maa jeg atter udtale min Tilslutning til Hr. Johan Knudsen, naar han siger, at det er jo Eksporten til Tyskland, det gælder. Eksporten til England maa i Virkeligheden sias at være betydningsløs, den ligger nemlig saa usikkert; hvis der i een Uge betales en nogenlunde fast Pris for Fisken, er Prisen i næste Uge ganske variabel og maaske nede paa et Minimum, saa at det ikke kan betale sig at sende Fisken. Derover, da der derved vil lides store Tab. Under disse Omstændigheder synes jeg, der maa gøres noget alvorligt for at faa Fiskeeksporten til Tyskland taget op paa den ene eller den anden Maade, og jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister, at der nu for Alvor kommer Gang i den Sag. Den højtærede Minister og mange andre Politikere her i Tinget har udtalt deres Tilslutning til Tanken om at forbedre Forholdene for Fiskeriet og har lovet, at saadanne Forbedringer skulde komme. Men jeg synes, det nu er i den 12te Time. Vi kan ikke vedblivende vente og se paa, at der ligger i Hundredvis, for ikke at sige i Tusindvis af Fiskerfartøjer stille i den bedste Fisketid paa Aaret, og at Tusinder af Mennesker gaar ledige. Vi taler om at skaffe Arbejde, og saa gør vi ikke noget alvorligt for, at mange af disse Mennesker, som virkelig gerne vil arbejde og tjene til Føden, kan blive sat i Stand til at arbejde. Det er en Opgave, vi ikke kan være overhørig længere, og jeg synes derfor, vi nu maa have taget fat.

Med Hensyn til Fiskehandelen vil jeg sige, at det vist ikke kan nægtes, at Priserne er for høje her til Lands. Hvor det ligger, skal jeg ikke kunne afgøre, jeg skulde næsten tro, at det ligger hos Fiskegrossererne, hos de store Fiskehandlere; de smaa Fiskehandlere faar vist ikke for meget for deres Fisk, de har i hvert Fald en betydelig Risiko, og de maa jo ogsaa have en højere Fortjeneste end andre Detailhandlere. Men jeg tror egentlig ikke, det Spørgsmaal kan løses paa anden Maade end ved en Andelsforretning, en Andelsvirksomhed fra Fiskernes Side, som maaske kunde træde i Forbindelse med Kommunalbestyrelserne i de større Byer, saa man derigennem kunde faa Fisken afsat paa den bedst mulige Maade og bringe den ud til Befolkningen med de mindst mulige Omkostninger. For deri er jeg enig med Hr. Vanggaard, at et saa udmærket Næringsmiddel som Fisk burde anvendes i endnu højere Grad, end det nu